

Det var, som om Central- og Østeuropa slet ikke hørte til i hr. Keld Albrechtsens univers, som om det alene handlede om, hvorledes vi skulle arbejde sammen med Rusland. Men, undskyld mig, der er altså 100 millioner mennesker i Central- og Østeuropa, som i allerhøjeste grad har krav på, at vi tager alvorligt, hvad de har af ønsker, og hvad de ser som deres muligheder i fremtiden. Det var totalt væk i hr. Keld Albrechtsens fremstilling af sagerne, og det finder jeg aldeles ubegribeligt.

Væk fra hr. Keld Albrechtsens sagsfremstilling var også det samarbejde, der har udviklet sig mellem NATO og de østeuropæiske lande inklusive Rusland inden for rammerne af NACC. Helt væk var også omtalen af Pfp. Jamen hvordan kan man gøre krav på at blive taget alvorligt i en diskussion om udviklingen af sikkerhedsstrukturer uden at forholde sig til den positive nyskabelse, som ligger inden for rammerne af Pfp, og som betyder udviklingen af et militært samarbejde mellem NATO og de central- og østeuropæiske lande?

I hr. Keld Albrechtsens univers er der heller ikke plads til det, der sker her og nu inden for rammerne af IFOR, ikke rigtig plads til at se, at der jo er tale om en fundamental nydannelse, hvor central- og østeuropæiske lande i stort tal optræder under NATO-kommando og tilmed er glade for det. Og det gør de samtidig med, at også Rusland er aktivt med i IFOR under en særlig kommandostruktur.

Det er i diskussionen om det tidligere Jugoslavien ikke sådan, som hr. Gert Petersen fremstiller det: at vi her har en militæralliance, NATO, der søger en ny rolle. Det, der er sket i IFOR, er, at FN søgte sig en partner, der kunne løfte en opgave i det tidligere Jugoslavien, og kun kunne finde én partner, der kunne løfte en militær opgave, og det var NATO, og derfor henvendte FN sig til NATO.

Der var ikke tale om, at det var NATO, der søgte en rolle. Det var FN, der havde brug for en organisation, der kunne løfte en militær opgave af den art. Det kunne FN ikke selv. Som FN's generalsekretær meget præcist har gjort opmærksom på: En opgave af dette omfang vil FN ikke selv kunne løfte.

Jeg synes også, det var helt væk i diskussionen, at vi har indrettet os med et Østersøråd. I Østersørådet samvirker de nordiske lande, Tyskland, Polen, de baltiske lande og Rusland. Vi har faktisk indrettet os med et Østersøråd, som på praktiske områder er i færd med at

udvikle et virkelig godt samarbejde, når det drejer sig om transportforhold, miljøforhold, forskning, udvikling og samarbejde mellem universiteter og højere læreanstalter – virkelig nyttige, ordentlige samarbejdsområder, hvor Rusland i allerhøjeste grad som Østersøstat er inddraget. Det hører dog med til billedet af, hvad der foregår i vores nærområde.

Det leder mig så direkte over til at sige, at derfor er fremstillingen af dansk Baltikumpolitik og Østersøpolitik som en aggressiv størrelse aldeles forfejlet og aldeles urimelig. Det er rigtigt, at Danmark i disse år fører en meget aktiv Baltikumpolitik. Det er jo ikke noget, der begyndte under denne regering. Det er begyndt under den tidligere regering med bred støtte i Folketinget, og det er fortsat under denne regering med bred støtte i Folketinget.

Det gør vi, og det mener jeg er vores forpligtelse. Vi har en forpligtelse til at søge at assistere de nye baltiske demokratier på deres vanskelige vej frem imod forankrede demokratiske institutioner og en velfungerende markedsøkonomi, og enhver tale om, at der i dette skulle være aggressive hensigter eller trusler, er grebet ud af luften.

Hvad drejer det sig om? Ja, det drejer sig om, at vi yder en meget aktiv støtte til oprettelsen af en baltisk fredsbevarende bataljon – én bataljon. Vi deltager i træningen af den, vi deltager i udrustningen af den, og det er, synes jeg, en i alle henseender lødig og god idé. Er der nogen, der forestiller sig, at Rusland kan føle sig militært truet af én bataljon? Så afslører man oprigtigt ukendskab til, hvilke stridskræfter Rusland råder over.

Hr. Knud Enggaard rejste spørgsmålet om Kaliningrad. Jeg synes, det er en meget relevant diskussion. Regeringen er enig i, at vi i vores bestræbelser for at fremme stabilitet og sikkerhed i hele Europa også skal være specielt opmærksomme på denne del af Rusland, og vi overvejer i regeringen, hvilke instrumenter vi kan bringe i anvendelse. Herunder overvejer vi selvfølgelig især, hvorledes vi inden for rammerne af OSCE kan gøre en særlig indsats i spørgsmålet om Kaliningrad, i den forstand at vi jo har en central interesse i stabilitet og ro omkring dette område af Rusland.

Jeg synes, jeg skylder at give den oplysning om NATO-medlemskab, som har været diskutert under debatten, ikke mindst under de korte bemærkninger, at der er altså ikke tale om i forhold til NATO, at man sådan søger om med-